

“No té pinta que haguem de ser els nous Manel”

Quim Carandell és el cantant, compositor i guitarrista de La Ludwig Band ARNAU SEGUÍ.

El Quim Carandell és el cantant, guitarrista i compositor de La Ludwig Band [<https://theindianrunners.com/grups/la-ludwig-band/>], un grup que va gestar amb l'Andreu Galofré a Espolla (Alt Empordà) l'any 2017 a partir de cançons que tenia acumulades des de l'adolescència. El grup el completeu Gabriel Bosch, Roger Cassola, Lluç Valverde i Pau Esteve. S'autodefineixen com el segon millor grup d'Espolla, una “broma” que mantenen amb el baixista de Sangtraït, que també viu en aquest poble alt-empordanès. Després d'autoeditar el seu primer treball, La Ludwig Band (2018), van treure el seu primer disc de llarga durada en plena pandèmia Al límit de la tonalitat (Indian Runners, 2020) i al cap d'un any, La mateixa sort (2021), amb el qual han aconseguit el reconeixement de crítica i públic. Ara acaben de publicar Desembre, que inclou quatre cançons. Se'ls atribueixen influències de Bob Dylan, Pau Riba i Sisa, i se'ls ha comparat amb els Manel. Després de més de setanta concerts, tanquen gira l'1 de desembre a la sala Apolo i ja pensen en un nou disc al setembre.

És d'aquells que de petit pensava fer un grup de música com qui vol ser futbolista professional?

Totalment. Vaig començar a escriure cançons amb 12 anys i fins als 14 anys no vaig aprendre a tocar la guitarra. Jo les cantava i el Pau Lanzetta [que va deixar la Ludwig aquest juliol] en treia els acords amb el piano. I així vaig començar a compondre.

Només 12 anys?

La meua família també va al·lucinar bastant.

Això de la música ho va viure a casa?

Gens. Em van voler apuntar a fer música, però no va funcionar. Sí que vaig fer cant coral a l'Escola Municipal Can Ponsic, de Sarrià. Però no tinc estudis de música, ho he après bastant sol.

A Espolla se celebra un concurs de cantadors. L'ha influït d'alguna manera?

Absolutament. Va ser un dels grans moments. Ho he vist tota la vida, des que tinc ús de raó. Crec que van per la vintena edició. Abans es feia al febrer, al bar del poble, i s'omplia de gent que venia de tot Catalunya a fer cant improvisat. Als 16 anys hi vaig participar per primer cop. No em va acabar d'anar mai molt bé, però m'agradava molt.

Abans de crear La Ludwig Band ja havien tocat en grups?

Tots vam començar a tocar en grups quan anàvem a l'institut. Uns formaven part d'un grup del Costa i Llobera, que tocava versions de Red Hot Chili Peppers, i un altre, del Súnion, on tocàvem ska. I ens vam ajuntar.

En les lletres hi ha referències a Espolla, a l'Empordà, a Barcelona, passatges bíblics, als pastorets, la mort, l'amor, el desamor... En què s'inspira?

M'inspiro en tot: en les pel·lícules, en els llibres, en el que em passa i en el que se m'acut. Ara hi ha gent que ve i em diu: “Aquesta cançó va per mi, no? Aquesta on em deixes fatal o on em deixes tan bé, me l'has escrit per a mi?” I sempre els dic que és tot inventat. Al final és tot una barreja i és tot ficció.

Crítica i públic diuen que tenen aires de Dylan, Riba, Sisa...

Han tingut moltes ganes de posar-nos en aquest grup dels cantautors de la Cançó. La veritat és que no veig

malament que si ens han de comparar amb algú ens comparin amb ells. Ara mateix no hi ha gaire gent que estigui fent cançó com estem fent nosaltres. N'hi ha, però es veu molta influència dels Manel i aquestes més antigues estan molt més perdudes. No dic que no tinguem influència dels Manel, que també, que està superclara, però hem anat a buscar una mica més enllà.

De fet, també els han comparat amb els Manel com si hi hagués una necessitat de buscar un recanvi en el panorama musical català.

Aquesta comparació em fa una mica de por perquè això dels Manel passa un cop cada cinquanta anys i, en canvi, de grups n'apareixen constantment. Els Manel estan a l'Olimp, amb el Serrat, el Lluís Llach i pocs altres. Entenc que pels seus anys de carrera es difuminen una mica i que s'hagi d'omplir aquest forat, però és una pressió massa gran per a nosaltres. I crec, a més, que no té molta pinta que nosaltres haguem de ser els nous Manel. Ens ho han dit. I m'ho prenc com una cosa bona, però preferim fugir d'aquesta comparació, perquè és posar-nos una pressió que tampoc és necessària.

Quines influències tenen?

És cert que quan vam començar ens agradaven molt els discos de Bob Dylan. Però tots hem escoltat molta música, i d'influències en tenim moltes. És veritat que jo per escriure em vaig fixar en Pau Riba, també, però després a l'hora de tocar ens hem fixat en els clàssics del pop d'aquí i de fora, i sobretot en els Beatles i el Bruce Springsteen per com tocar i com crear una banda.

La Ludwig ha evolucionat ràpid. En dos anys l'impuls ha estat gran.

Ha estat potent. El 31 d'octubre vam tocar a Girona. Després del concert vam recordar que el primer cop que hi vam ser fa dos anys, per Sant Jordi, vam tenir un públic discret. Hi vam tornar aquell estiu, que va anar una mica millor. L'hivern passat ja semblava que la cosa creixia i ara per Fires ja ha crescut molt. I més o menys a tot arreu ha passat igual. Cada cop hi ha més gent a qui li agraden les cançons, que ve, que les canta i que s'ho passa bé. Estem molt orgullosos del concert que fem. I crec que tothom ho gaudeix, i és molt important. Ens agrada valorar la música en directe. Li donem molta importància i crec que se'ns reconeix i se'ns valora. I ens fa molta il·lusió.

Que bé que va estar Girona

Quin capvespre, quina nit

Ja va quedant poca cosa

L'any ja casi està finit

Fem Roses i Peralada

Anem a Cassà el 18

I més tard a la Jazzcava

Ens despedirem de Vic. [pic.twitter.com/iQyn0qYGFg](https://t.co/iQyn0qYGFg) [<https://t.co/iQyn0qYGFg>]

— La Ludwig Band (@LaLudwigBand) November 8, 2022

[https://twitter.com/LaLudwigBand/status/1590061623288680448?ref_src=twsrc%5Etfw]

Els concerts també han evolucionat.

Ens van anar molt bé les restriccions de la postpandèmia perquè nosaltres no sabíem fer concerts. Et juro que tocava assegut en una cadira, i t'asseguro que si hagués pogut tocar d'esquena al públic, hi hauria tocat d'esquena. No podia! Era molt tímid al principi. I això de cantar és complicat. Ara ja n'he après. Vam treure el primer disc just quan començaven a caure les restriccions. I va anar bé. Per força havíem de fer concerts petits, amb la gent asseguda i en llocs no gaire hostils. I aleshores l'hostilitat d'un concert de les dues de la matinada amb tota la gent de festa, que per als músics són els més ingrats, ens els hem trobat de mica en mica, i hem pogut agafar experiència en un ambient més còmode. Quan ha vingut el més complicat, ja estàvem preparats i ja sabíem molt bé el que fèiem. De fet, tenim entrades per anar a veure el Bruce Springsteen i prendre apunts.

Aquest sí que és un referent dels directes que no ens podíem perdre.

Va ser cap d'un cau de Barcelona i diuen que algunes de les cançons ja les cantaven allà.

Sí. I em va anar molt bé perquè vaig poder provar què és el que funcionava i què no. És veritat que hi havia unes

quantas cançons que eren famoses al cau i entre els meus amics abans que les cantéssim amb La Ludwig. Tinc un repertori molt llarg. De fet, n'hi ha alguna que al cau se la saben però que no l'hem tocat mai. Tinc el calaix ple de cançons i les hem d'anar traient de mica en mica perquè no es pot publicar un disc cada any, que són caríssims de fer i és una feina de por. Però està bé perquè al cau i en aquests ambients les he pogut anar tocant i provant. I en general el que funciona en un lloc, funciona a tot arreu.

L'any passat es va publicar 'La mateixa sort', amb el qual van rebre diversos premis, com el de la crítica d'Enderrock, però també del públic; l'últim, el premi Cerverí a la millor lletra de la cançó per 'S'ha mort l'home més vell d'Espolla'.

El gran públic no el tenim a l'abast i està bé que la crítica et vulgui reconèixer i premiar. Ajuda a fer que hi hagi gent que s'hi pugui fixar. Fan il·lusió, però no es viu de la crítica, sinó del públic.

I la lletra de la cançó de "S'ha mort l'home més vell d'Espolla" ?

Hi ha una alta probabilitat que la persona més gran del poble s'hagi de morir. Fa un parell d'anys es va morir el Jacques, que és qui ostentava aquest dubtós honor de ser la persona més gran a Espolla, i va sortir la cançó. És una excusa per parlar de la despoblació rural, que passa a Espolla i a tots els pobles. Vol posar en el punt de mira una realitat del país.

L'1 de novembre es va estrenar la cançó i el videoclip 'Desembre', que dona nom també a l'últim disc, llançat divendres passat, amb la publicació de les cançons 'Ho sento, carinyo' i 'De puta mare'. Bona manera d'acabar temporada.

Feia temps que no trèiem cançons i ens feia molta il·lusió. Les dues últimes per primer cop no les hem gravat al nostre estudi i hem anat a treballar amb altra gent. Ha estat una experiència molt positiva. Hem après moltes coses.

Amics i amigues! Us presentem "Desembre" el nostre nou "disc". I ho posem entre cometes perquè és ben curt. El procés de pensar-lo i gravar-lo ens ha permès conèixer nous llocs i fer nous amics. No volíem acabar aquest any mogut en blanc. Per això avui venen aquestes 4 cançons [pic.twitter.com/QdBCHvhzQy](https://t.co/QdBCHvhzQy)
[<https://t.co/QdBCHvhzQy>]

— La Ludwig Band (@LaLudwigBand) November 11, 2022

[https://twitter.com/LaLudwigBand/status/1591054856001040389?ref_src=twsrc%5Etfw]

'Desembre' sona una mica diferent...

Hem canviat una mica. Segueix sonant molt a seixantes i molt natural, poc produïda, que és com ens agrada que soni, però és veritat que en l'arranjament hem canviat una mica el procedir. Hem afegit algunes coses que fins ara no ens havien passat pel cap. Estem contents. Hem canviat una mica, però tampoc tant.

L'1 de desembre tanqueu gira a l'Apolo, amb totes les entrades venudes.

Patia molt, pensava que no en vendríem ni 500. En tenim moltes ganes. Esperem que quedi una cosa ben digna perquè estarem bastant temps sense actuar i volem acabar amb un bon gust de boca.

És necessari descansar.

Aquest estiu hem fet més de 70 concerts, que és una burrada. Tots tenim altres projectes. Ens tornarem a trobar per assajar i gravar un nou disc a la primavera i no tornarem a tocar fins al setembre. Tot i que suposo que a l'estiu prepararem alguna cosa, perquè tant de temps no ens en podem estar, però no comptem tenir un estiu amb tant de moviment com aquest passat.

Però la gira ha anat bé.

Molt. Jo estava preocupat perquè l'estiu passat ja havíem tocat bastant i hi va haver moments bons però també moments de pensar "Què estem fent aquí?" I aquest any ha anat tot rodadíssim. Ens vàiem quatre cops a la setmana i hem estat molt bé entre nosaltres, ens ho hem passat molt bé. No recordo nits de pensar "quin desastre", "quina vergonya", i sí moltes d'haver sortit radiant del concert.

Suposo que també es necessita rodatge.

Absolutament. Ara ja sé l'ofici. Fins ara no el sabia. Com totes les feines, quan comences necessites rodatge i anar-ho treballant i millorant. Saber-ho fer sempre bé tot i que no estiguis tots els dies igual, ni el públic sigui el

mateix. Sempre s'ha de sortir i sempre s'ha de fer bé, i això ho hem après aquest any. Ens hem tornat uns professionals.

Així ja no fa de professor de guitarra, ni de monitor de menjador o extraescolars per guanyar-se la vida? Ja no. Tot i que he de dir que m'agradava. Ara mateix puc viure de la música. Hem tingut sort. Hem après els altres oficis que envolten un grup de música i que sovint es busca de forma externa. Gairebé tot ho fem nosaltres. No és un sou de meravella, però en podem viure.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 15-11-2022, Pàgina 14

-El Punt Avui. Nacional 15-11-2022, Pàgina 14

Font del document:

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2217066-no-te-pinta-que-haguem-de-ser-els-nous-manel.html>